

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (1946-1949)

ΚΩΣΤΑΣ ΦΙΛΙΝΗΣ

«Ελληνικών Εκπαιδευτηρίων»: Οι τελειόφοιτοι του 1939
 1η σειρά (όρθιοι): Κ. Μιχαηλίδης, Ιω. Βανέλης, Χρ. Θεοδωρίδης, Χρ. Δελήγιαννης, Αν. Γουτάκης, Νίκ. Δοβλέτης, Δημ. Κανάκης, Απ. Ζαχαράτος, Βασ. Μπάμιας, Προκ. Γάβαρης, Χαρ. Γκαβέρας, Βύρων Ταμπάογλου, Αλ. Βακάς, Δημ. Τσαλίκης, Αλ. Γλωσσώτης.
 2η σειρά (καθιστοί): Ιω. Τριανταφυλλόπουλος, Γ. Λίχος, Νάγας Βαλασάκης, Αγγ. Διαμαντιόπουλος, Κ. Φιλίνης, Αθ. Τσιτσίκας, Δημ. Ράλλης. Λείπει ο Δήμιος Διαμαντιδής (Φωτογραφία: Nelly's)

Ανάγκη συντομίας δε μας επιτρέπει να δώσουμε ικανοποιητική περιγραφή της πολιτικής κατάστασης στην Ελλάδα στις αρχές του 1946. Ελπίζουμε πάντως ότι αυτά που θα πούμε θ' αποδειχτούν αρκετά για κείνους τους αναγνώστες που γνωρίζουν τα πολιτικά γεγονότα στην Ελλάδα τις τρεις τελευταίες δεκαετίες.

Στη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής αναπτύχθηκε στη χώρα ένα πλατύ κίνημα εθνικής απελευθέρωσης. Επικεφαλής του κινήματος αυτού ήταν οι αριστερές δυνάμεις, ενώ στις γραμμές του ανήκαν δημοκράτες διαφόρων τάσεων. Το κύρος της Αριστεράς ήταν σημαντικό σ' αυτούς και οι υποστηρικτές αυτού του εθνικού απελευθερωτικού κινήματος πρέπει να υπολογιστούν στο 70 τα εκατό και πάνω του πληθυσμού. Να τι λέει σχετικά ένα απόσπασμα από γερμανική έκθεση με ημερομηνία 6-7-1943 και με τίτλο «Πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα από 4 Ιουνίου μέχρι 3 Ιουλίου 1943»:

«Ενενήντα τοις εκατό των Ελλήνων είναι σήμερα ομόφωνα εχθρικοί απέναντι των δυνάμεων του Άξονος και είναι έτοιμοι για ανοικτή εξέγερση. Το ΕΑΜ με τις μαχητικές του οργανώσεις είναι η κυρία βάση όλου του κινήματος αντιστάσεως

εναντίον των δυνάμεων του Άξονος. Το μεγαλύτερο μέρος των ανταρτικών ομάδων είναι υποταγμένες σ' αυτό. Από πολιτική άποψη κατέχει την ηγετική θέση και επειδή είναι πολύ δραστήριο και διαθέτει συντονισμένη ηγεσία, παρουσιάζει για τις δυνάμεις κατοχής το μεγαλύτερο κίνδυνο».

Τό κίνημα αυτό, για να εξασφαλίσει το μέγιστο συνεργασίας και συντονισμού όλων των δυνάμεων εναντίον των Γερμανών, προχώρησε σε συμφωνία με την εξόριστη Ελληνική Κυβέρνηση (Σύμφωνο Λιβάνου). Τελικά το Δεκέμβριο του 1944, 2 μήνες μετά την αποχώρηση των ναζιστικών δυνάμεων και την απελευθέρωση της Ελλάδας, οι Άγγλοι και η Ελληνική Δεξιά ζήτησαν τον αφοπλισμό των αντιστασιακών στρατιωτικών οργανώσεων, ενώ η Αριστερά διαμαρτύρονταν ότι δεν παρέχονται εγγυήσεις για τη δημιουργία στρατιωτικών και αστυνομικών δυνάμεων εθνικού χαρακτήρα και όχι υποταγμένων στη Δεξιά. Έτσι τα πράγματα ωθούνται προς τη δεκεμβριανή ένοπλη σύγκρουση. Ωστόσο, η ηγεσία της Αριστεράς δεν έδειξε ευελιξία στη διάρκεια της σύγκρουσης αυτής και δεν εκμεταλλεύτηκε την άφιξη του Τσώρτσιλ στην Αθήνα για μια έγκαιρη συμβιβαστική λύση. Το αποτέλεσμα είναι η επικράτηση των αγγλικών στρατευμάτων στην Αθήνα και η υπογραφή της Συμφωνίας της Βάρκιζας το Μάρτιο του 1945. Άλλα να πώς περιγράφονται τα πιο πάνω γεγονότα στο βιβλίο N. Svoronos: *Histoire de la Grece moderne*, Presses Universitaires de France, 1964.

«Ωστόσο με το πλησίασμα της Απελευθέρωσης γίνονται καινούργιες προσπάθειες για συμφωνία ανάμεσα στα δυο στρατόπεδα. Ήδη τον Αύγουστο του 1943 το ΕΑΜ, τα παλιά πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα, ή Ε.Κ.Κ.Α. και ο Ε.Δ.Ε.Σ. δηλώνουν ότι το καθεστωτικό ζήτημα, μια από τις κύριες αιτίες της σύγκρουσης, πρέπει να ρυθμιστεί μετά την Απελευθέρωση με ένα δημοψήφισμα. Η λύση αυτή

γίνεται δεκτή από το βασιλιά και την κυβέρνησή του. Οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα σε όλες τις πολιτικές αποχρώσεις συνεχίζονται και, υστέρη από μερικές δυσκολίες, καταλήγουν στη συμφωνία του Λιβάνου (Μάιος 1944) και στο σχηματισμό μιας κυβέρνησης εθνικής ενότητας που μεταφέρεται στη Νεάπολη. Παρ' όλα αυτά η Διάσκεψη του Κεμπέκ ανάμεσα στο Ρούζβελτ και τον Τσώρτσιλ εξουσιοδοτεί τη Μεγάλη Βρετανία (η οποία κατά τα φαινόμενα αισθάνονταν ότι είχε τη συγκατάθεση του Στάλιν) να στείλει στην Αθήνα, μετά την Απελευθέρωση, ένα εκστρατευτικό σώμα «για να σώσει τη χώρα από την αναρχία». Εντούτοις, για την καταδίωξη των γερμανικών δυνάμεων το ΕΑΜ υπογράφει τη συμφωνία της Γκαζέρτας (Σεπτ. 1944), σύμφωνα με την οποία ο ΕΛΑΣ απέχει από την κατάληψη της Αθήνας και δέχεται την αποβίβαση των βρετανικών στρατευμάτων στην Ελλάδα.

Τον Οκτώβριο του 1944, η γρήγορη προώθηση των ρωσικών στρατευμάτων προς τα Βαλκάνια υποχρεώνει τους Γερμανούς να αποσυρθούν από την Ελλάδα. Στις 12 Οκτωβρίου η Αθήνα και ο Πειραιάς απελευθερώνονται, και στις 14 μια βρετανική ταξιαρχία υπό τη διοίκηση του στρατηγού Σκόμπυ που αναλαμβάνει επίσης τη διοίκηση όλων των συμμαχικών δυνάμεων, φθάνει στην Ελλάδα, ακολουθούμενη μερικές μέρες αργότερα από την ελληνική κυβέρνηση. Ενώ οι Γερμανοί δεν είχαν ακόμη εκκενώσει την Ελλάδα, ενώ η Κρήτη ήταν πάντοτε κατεχόμενη και ο πόλεμος συνεχίζονταν, ο Σκόμπυ απαιτεί τον αφοπλισμό του αντάρτικου στρατού πριν από τις 10 Δεκεμβρίου. Οι υπουργοί του ΕΑΜ παραιτούνται και ο ΕΛΑΣ, αρνούμενος να διαλυθεί, αντιστέκεται στους Άγγλους και στα βασιλικά στρατεύματα που έφθασαν στο μεταξύ στην Ελλάδα (3 Δεκεμβρίου). Επί ένα μήνα και πάνω γίνονται μάχες στην Αθήνα. Ο Τσώρτσιλ έρχεται προσωπικά στην Ελλάδα και προσπαθεί μάταια για έναν κατευνασμό. Η συμφωνία της

Με τη σύντροφό του Ζωή Σβώλου.

Βάρκιζας (12 Φεβρουαρίου 1945), που έχει την εγγύηση της βρετανικής κυβέρνησης και προβλέπει τον εκδημοκρατισμό του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και τη δημιουργία των απαραίτητων όρων για να προχωρήσει η χώρα το γρηγορότερο σε εκλογές και σε ένα δημοψήφισμα, βάζει τέρμα σ' αυτή την πρώτη σύγκρουση».

Στις αρχές του 1946 προκηρύχθηκαν κοινοβουλευτικές εκλογές για το Μάρτιο της ίδιας χρονιάς. Ήταν βέβαιο πως οι εκλογές αυτές θα γίνονταν μέσα σε συνθήκες που δεν εξασφάλιζαν την ελεύθερη έκφραση της λαϊκής θέλησης. Πραγματικά, μέσα στη χώρα υπάρχει εξαιρετικά ανώμαλη κατάσταση, ένας σημαντικός αριθμός καταδιωκόμενων οπαδών της Αριστεράς καταφεύγει στα βουνά και γενικά εμποδίζεται η ελεύθερη πολιτική δραστηριότητα των δημοκρατικών κομμάτων, σε αντίθεση προς όσα προέβλεπε η συμφωνία της Βάρκιζας.

Σχετικά με το πως εφαρμόστηκε στην πράξη αυτή η συμφωνία, να τι αναφέρουν στο γνωστό υπόμνημα που συνέταξαν στις 5 Ιουνίου 1945 οι αρχηγοί των πολιτικών κομμάτων του Κέντρου Σοφούλης, Καφαντάρης, Τσουδερός και Πλαστήρας: «τρομοκρατία η επιβληθείσα μετά τα γεγονότα του Δεκεμβρίου υπό της άκρας Δεξιάς εις ολόκληρον την χώραν επεκτείνεται καθημερινώς. Έλαβε μίαν ανάπτυξιν και μίαν έκτασιν, αι οποίαι καθιστούν αδύνατον την ζωήν των μη βασιλοφρόνων πολιτών και αποκλείουν και την ιδέα ακόμη προσφυγής εις ελεύθερον δημοψήφισμα ή εις εκλογάς. Αι τρομοκρατικά οργανώσεις της άκρας Δεξιάς, αι κυριώτεροι των οποίων εξωπλίσθησαν εν μέρει υπό των Γερμανών και είχαν ποικιλοτρόπως συνεργασθή μετ' αυτών, όχι μόνον ούτε αφωπλίσθησαν, ούτε εδιώχθησαν, αλλά επί πλέον συνεμάχησαν ανοικτά με τα όργανα της τάξεως προς τον σκοπόν πλήρους καταπίξεως πάσης δημοκρατικής σκέψεως».

Μετά τη δεκεμβριανή αντίσταση και τη στρατιωτική νίκη των βρετανικών δυνάμεων στην Αθήνα, τα πιο καθυστερημένα στρώματα του πληθυσμού έχασαν την εμπιστοσύνη τους στη δυνατότητα εγκατάστασης ενός νέου ανεξάρτητου λαϊκού καθεστώτος. Ωστόσο η Αριστερά ανακτούσε έδαφος στις πόλεις και στην ύπαιθρο και τα συνδικάτα ήταν ήδη κάτω από αριστερό έλεγχο. Μπορούσε να υπολογίσει κανείς ότι παρά την τρομοκρατία και τις ανελεύθερες εκλογές, τουλάχιστο ένα 30 τα εκατό των εκλογέων θα ψήφιζαν την Αριστερά.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η Αριστερά αντιμετώπιζε το πρόβλημα ποιο δρόμο έπρεπε ν' ακολουθήσει για την εγκαθίδρυση ενός ανεξάρτητου δημοκρατικού καθεστώτος στη χώρα. Οι διαθέσιμες στρατηγικές της (ας την ονομάσουμε Α) ήταν οι εξής: Α1: άμεση ένοπλη εξέγερση πριν τις εκλογές· Α2: μη συμμετοχή στις εκλογές και ένοπλος αγώνας αργότερα, ώστε να αξιοποιηθούν οι υπάρχουσες νόμιμες συνθήκες για μια καλύτερη προετοιμασία· Α3: συμμετοχή στις εκλογές και ένοπλος αγώνας αργότερα· Α4: συμμετοχή στις εκλογές, προσπάθεια για εξασφάλιση ελεύθερης πολιτικής δραστηριότητας και κατάκτηση με δημοκρατικά και ειρηνικά μέσα της πλειοψηφίας του πληθυσμού. Πολιτική και τεχνική προετοιμασία για έναν ενδεχόμενο εμφύλιο πόλεμο που θα τον προκαλούσαν οι αντιδραστικές δυνάμεις για να παραβιάσουν τη λαϊκή θέληση.

Η στρατηγική Α2 ήταν η πολιτική που ακολούθησε στην πραγματικότητα η Αριστερά. Είναι γενικά αποδεκτό ότι η αποχή από τις εκλογές αποτέλεσε σοβαρό λάθος από μέρους της, που επέτρεψε στη Δεξιά να ενισχύσει τις θέσεις της στον κρατικό μηχανισμό, του οποίου απέκτησε τον αποκλειστικό έλεγχο. Έχει υποστηριχθεί ότι, παρά το λάθος της αποχής, ήταν ωστόσο δυνατό για την Αριστερά να εξασφαλίσει τη νίκη στον εμφύλιο πόλεμο, αρκεί ο ένοπλος αγώνας να άρχιζε νωρίτερα και να λύνονταν το «πρό-

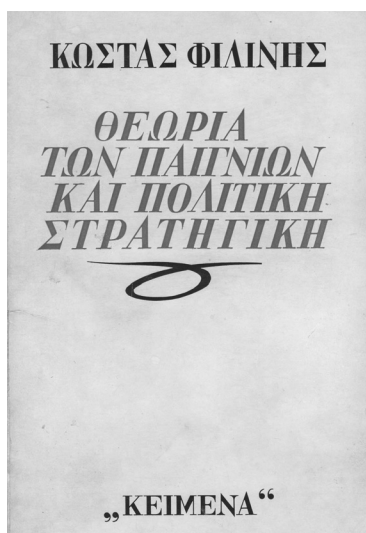

Με την κόρη του Άννα.

βλημα των εφεδρειών». Όλα δείχνουν πως αυτό δεν είναι σωστό. Πρώτα απ' όλα, η αργοπορία για την έναρξη και ανάπτυξη του ανταρτικού αγώνα οφείλονταν κυρίως στο αντικειμενικό γεγονός ότι οι λαϊκές μάζες δεν είχαν πειστεί ότι ο εμφύλιος πόλεμος ήταν ο μοναδικός δρόμος για τη δημοκρατία στην Ελλάδα. Όταν οι λαϊκές μάζες ακολουθούν ένα κόμμα, αυτό δε σημαίνει ότι το κόμμα αυτό μπορεί να τις οδηγήσει όπου θέλει, αν οι μάζες αυτές δεν έχουν πειστεί με την ίδια τους την πείρα για την ανάγκη να ακολουθήσουν μια συγκεκριμένη πολιτική. Ο ισχυρισμός ότι οπαδοί της Αριστεράς επέμεναν για μια ενωρίτερη προσφυγή στα όπλα αφορά μια μειοψηφία του λαού έντονα καταδιωκόμενου, ενώ οι μάζες της Αριστεράς προτιμούσαν να αντιμετωπιστεί η κατάσταση με μαζικό πολιτικό αγώνα και συμμετοχή στις εκλογές. Όσον αφορά το «πρόβλημα των εφεδρειών», αυτό είναι πολύ περισσότερο πολιτικό πρόβλημα παρά οργανωτικό. Μια λαθεμένη πολιτική που απομονώνει την πολιτική ηγεσία από τις λαϊκές μάζες δε μπορεί να λύσει ένα τέτοιο πρόβλημα. Η εξτρεμιστική πολιτική που ακολούθησε η ηγεσία του Κομμουνιστικού Κόμματος επιδεινώθηκε από το γεγονός ότι ένας αγώνας που είχε σαν αντικειμενικό περιεχόμενο την πάλη για ανεξαρτησία και δημοκρατία διεξήχθη σε να ήταν αγώνας για το σοσιαλισμό. Αυτό στέρησε το δημοκρατικό κίνημα από ενδεχόμενους πολιτικούς και κοινωνικούς συμμάχους, οι οποίοι παρέμεναν έξω από τον αγώνα ή και αντιτάχθηκαν σ' αυτόν. Άλλα κι αν υποθέταμε ότι ο εμφύλιος πόλεμος θα διεξαγόταν χωρίς λάθη και ελλείψεις, πάλι θα ήταν τελείως απίθανο ότι θα μπορούσε να οδηγήσει σε νίκη. Βρετανικά στρατεύματα παρέμεναν ακόμη στην Ελλάδα και θα μπορούσαν να έρθουν και αμερικανικά επίσης στρατεύματα με αίτηση της ελληνικής κυβέρνησης για να επέμβουν στον εμφύλιο πόλεμο (το Δόγμα Τρούμαν εξαγγέλθηκε από το Μάρτιο του 1947), ενώ οι σοσιαλιστικές χώρες εξαιτίας της ειδικής θέσης της Ελλάδας δε θα μπορούσαν

να κάνουν τίποτε περισσότερο από το να παρέχουν βοήθεια σε πολεμικό υλικό. Οι περιπτώσεις της Κορέας και του Βιετνάμ αποδεικνύουν ότι μια ανοικτή αμερικανική επέμβαση στην Ελλάδα θα ήταν πολύ πιθανή σε περίπτωση ανάγκης. Επομένως, ένας ένοπλος αγώνας εκείνη την εποχή στην Ελλάδα, διεξαγόμενος από μόνη την Αριστερά, θα μπορούσε να οδηγήσει στη νίκη της, μόνο αν οι δυνάμεις της θα ήταν ικανές να αντιμετωπίσουν ταυτόχρονα τους εγχώριους αντιπάλους τους καθώς και μια αμερικανική στρατιωτική επέμβαση. Άλλα αυτό ήταν τελείως απίθανο: α) εξαιτίας του συγκεκριμένου συσχετισμού των δυνάμεων, όταν ο εμφύλιος πόλεμος διεξαγόταν αποκλειστικά και μόνο από τις αριστερές δυνάμεις και β) εξαιτίας της γεωγραφικής ιδιομορφίας της Ελλάδας που έκανε δύσκολο ένα ανταρτικό αγώνα μακράς διαρκείας. Όσον αφορά τη στρατηγική Α3, παρά τη συμμετοχή της Αριστεράς στις εκλογές δε θα αποτελούσε κάτι το ουσιαστικά διαφορετικό από τη στρατηγική Α2. Τα ευνοϊκά για την Αριστερά αποτελέσματα μιας τέτοιας συμμετοχής θα μπορούσαν να είναι σαφή, μόνον αν υιοθετούνταν η στρατηγική Α4. Ένας παράλληλος αγώνας με τις δυνάμεις του Κέντρου για την αποτροπή της πλήρους υποταγής της κρατικής μηχανής στη Δεξιά θα ήταν τότε πιο αποτελεσματικός. Έτσι οι αντιδραστικές δυνάμεις θα αντιμετώπιζαν το δίλημμα: είτε να δεχτούν μια ομαλή δημοκρατική εξέλιξη, είτε να προσφύγουν στον εμφύλιο πόλεμο, πράγμα που θα ήταν δυσμενέστατο γι' αυτές εξαιτίας των λιγότερο ισχυρών θέσεων τους στον κρατικό μηχανισμό (σε σύγκριση με ό,τι έγινε μετά την αποχή) και της απομόνωσης τους από τις λαϊκές μάζες.

Ας εξετάσουμε τώρα τις διαθέσιμες στρατηγικές στις συντηρητικές δυνάμεις (παίκτης Β). Β1: Αντιδραστική δικτατορία πριν τις εκλογές. Β2: Αντιδραστική δικτατορία, όταν η ομαλή δημοκρατική εξέλιξη θα έφθανε σε σημείο ώστε να θέτει σε κίνδυνο το αντιδραστικό καθεστώς της

Δεξιάς και να οδηγεί στην εθνική ανεξαρτησία και τη δημοκρατία. B3: Συμμόρφωση προς τη νόμιμη κοινοβουλευτική εξέλιξη· χρήση ανοικτής βίας μόνο στην περίπτωση ένοπλης «παράνομης» δραστηριότητας της Αριστεράς.

Παίρνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που έγιναν πάνω στις στρατηγικές, προχωρούμε στον υπολογισμό των αποδόσεων:

A1 εναντίον B2 ή A1 εναντίον B3: Και στις δυο περιπτώσεις το αποτέλεσμα είναι εμφύλιος πόλεμος δυσμενής για τον Α για λόγους που έχουμε ήδη εξηγήσει. Άρα καθορίζουμε την απόδοση με έναν αρνητικό αριθμό, έστω τον -30 και για τις δυο περιπτώσεις, διότι η διαφορά ανάμεσα στις στρατηγικές B2 και B3 δεν θα προφτάσει να εκδηλωθεί.

A2 εναντίον B1, A3 εναντίον B1, A4 εναντίον B1:

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις το αποτέλεσμα είναι εμφύλιος πόλεμος ευνοϊκός για τον Α. Πραγματικά, ο κρατικός μηχανισμός (στρατός και αστυνομία) δεν είναι ακόμα αρκετά ισχυρός και δεν είναι πλήρως υποταγμένος στις αντιδραστικές δυνάμεις. Επιπλέον θα ήταν πολύ δύσκολο ή μάλλον αδύνατο για τα αγγλικά στρατεύματα να επέμβουν ανοικτά υπέρ μιας απρόκλητης αντιδραστικής δικτατορίας, και μάλιστα εναντίον του συνόλου των δημοκρατικών δυνάμεων, διότι άλλωστε πριν λίγους μήνες είχαν παρουσιαστεί σαν εγγυητές της συμφωνίας της Βάρκιζας. Άρα, απόδοση: +30.

A1 εναντίον B1: Εδώ το στοιχείο του αιφνιδιασμού δε θα υπάρχει μια που και οι δυο αντίπαλοι είναι λίγο-πολύ έτοιμοι για ένοπλο αγώνα. Αντίθετα, οποίος αρχίσει πρώτος την απρόκλητη επίθεση θα αναλάβει απέναντι στο Λαό και τις ευθύνες της σύγκρουσης. Επομένως, η απόδοση θα είναι +30 ή -30.

A2 εναντίον B2, A2 εναντίον B3, A3 εναντίον B2, A3 εναντίον B3: Είναι όλες περιπτώσεις δυσμενείς για τον Α για λόγους που έχουμε εξηγήσει από προηγούμενα. Βάζουμε σαν αντίστοιχες αποδόσεις: -50, -60, -70, -40. Δε μας χρειάζεται να αιτιολογήσουμε τις διαφορές μεγέθους ανάμεσά τους, διότι, όπως θα δούμε παρακάτω, για τη λύση του πίνακα που θα προκύψει μας αρκεί ότι ξέρουμε πως πρέπει να είναι αρνητικοί αριθμοί.

A4 εναντίον B2 και A4 εναντίον B3: Και τα δυο οδηγούν σε κατάσταση ευνοϊκή για τον Α, όπως ήδη έχουμε εξηγήσει. Αλλά η κατάσταση αυτή είναι λιγότερο ευνοϊκή για τον Α από αυτήν που προκύπτει από το A4 εναντίον B1, διότι η τελευταία περίπτωση αποτελεί μια περισσότερο καθαρή, αποφασιστική και ριζική αλλαγή. Αν συγκρίνουμε τα A4 εναντίον B2 και A4 εναντίον B3 μεταξύ τους, συμπεραίνουμε ότι το A4 εναντίον B3 οδηγεί σε ευνοϊκότερη για τον Α κατάσταση. Πραγματικά σε μια χώρα σαν την Ελλάδα αυτή την εποχή, όπου έπρεπε να λυθούν οξυτάτα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα και όπου οι δυνατότητες κοινοβουλευτικών ελιγμών ήταν περιορισμένες για τις αντιδραστικές δυνάμεις, μια ομαλή δημοκρατική ζωή (που θα ήταν επακόλουθο της B3) θα οδηγούσε σε ταχύτερα αποτελέσματα. Άρα, οι αποδόσεις καθορίζονται: A4 εναντίον B2: 10 και A4 εναντίον B3: 20.

Τελικά ο πίνακας παιγνιδιού διαμορφώνεται ως εξής:

		B		
		1	2	3
A	1	30 ή -30	-30	-30
	2	30	-50	-60
	3	30	-70	-40
	4	30	10	20

Υπάρχει σημείο σέλλας στην απόδοση A4 εναντίον B2: 10. Αυτό το σημείο σέλλας θα είναι προφανώς το ίδιο, ανεξάρτητα από το μέγεθος των αρνητικών αποδόσεων A2 εναντίον B2, A2 εναντίον B3, A3 εναντίον B2, A3 εναντίον B3. Θα είναι επίσης το ίδιο ανεξάρτητα από τις δυο περιπτώσεις για το A1 εναντίον B1 (30 ή -30). Άρα οι άριστες στρατηγικές του παιγνιδιού είναι το ζευγάρι A4 εναντίον B2 και η απόδοση του παιγνιδιού είναι 10.

Όπως είναι γνωστό από τα γεγονότα που εξελίχθηκαν τότε στην Ελλάδα, ο Α ακολούθησε τη στρατηγική A2 (που δέν ήταν η άριστη γι' αυτόν), ενώ ο Β ακολούθησε την «άριστη» γι' αυτόν στρατηγική B2, μέ αποτέλεσμα την ήττα του Α (-50).